

23 JANUARI 2011 – DERDE ZONDAG DOOR HET JAAR

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Mensenboeters

HET JEZUSVERHAAL GAAT VERDER. Jezus heeft zich laten dopen door Johannes in de Jordaan. Johannes gaf zijn zending door aan Jezus. Verleden week hoorden we: „Zie het lam van God dat weerloos blijft beminnen en zo de spiraal van het geweld doorbreekt.” Vandaag trekt Jezus naar het noorden, naar Galilea, dicht bij de bronnen van de Jordaanstroom. Hij gaat naar Kafarnaüm, een vissersdorpje op de helling bij het meer van Tiberias. Jezus zoekt geen internationaal perscentrum om grote verklaringen af te leggen. Hij wil werken met doodgewone mensen. Vissers bijvoorbeeld. Hij kiest mensen met een kwetsbaar hart. Gevoelige mensen. Mensen met slechts één vraag: „Wat kan ik voor je doen?” Of nog iets beter, maar dat zeg je niet: „Wie kan ik voor je zijn?”

Daar staat Jezus dan, 's ochtends op de oever van het kabbelende meer. Simon en André zijn aan het werk. Netten boeten. Gebroken draden aan elkaar naaien met grote boetnaalden. Ze ruiken naar vis. „Morgen”, zegt Jezus. „Hoi”, roepen ze terug. „Ik zoek volk,” zegt Jezus, „mensenvissers, vissers die geen mazen van netten herstellen, maar vissers die gebroken draden tussen mensen repareren, die mensen weer met elkaar verbinden en verzoenen. Mensenboeters dus.” Simon en André vragen meteen hun ontslag en gaan mee: „Dat is nu eens echt iets anders!”

Ze zijn met zijn drieën. Iets verder op de kade zitten Jacques en Johan. Ook zij herstellen netten. En Jezus vraagt ook aan hen of ze van baan willen veranderen. Ze werken bij hun vader, Zebedee: „Hé, wat is dat nu? En mijn visbedrijf? Gaan jullie mee met die prediker?” Er dondert een vloek over het rustige meer. De mensen in Kafarnaüm noemden Jacques en Johan 'donderzonen', zonen van de donder. Ze werkten bij hun vader. Nu gaan ze mee met Jezus. Ze zijn met z'n vijven.

Wat is daar gebeurd? Achteraf worden zo'n gebeurtenissen een beetje verkort voorgesteld, alsof alles meteen duidelijk was. Ook bij een huwelijk bijvoorbeeld. Tien jaar nadien zegt Karin: „Ja, ik zag jou, Sander, en ik wist meteen: wij gaan samen door het leven.” En Karin is de twijfel vergeten en de angst en de onzekerheid vóór ze besliste te trouwen. In het roepingsverhaal van de leerlingen zal het ook wel zo geweest zijn. Aangetrokken door Jezus en zijn boodschap van onbezorgde vreugde, maar toch ook veel twijfels: „Ik laat mijn vaste broodwinning in de steek om een onzeker bestaan op te nemen.” En: „Mijn vader Zebedee is razend als een tropisch onweer.” En toch, er is dat geboeid zijn door Jezus. Door zijn liefde, door zijn tegendraadse keuze voor de sukkelaars, voor de eenzamen. Simon, André, Jacques en Johan zijn niet zozeer geboeid door een nieuwe leer, door dogma's en encyclieken. Het is de mens Jezus die ze aantrekt. Hij, die eindelijk rust brengt in hun zoekende ziel. Ik las onlangs opnieuw het boek *Elizabeth* (1953) van Maria Rosseels. Ze schrijft: „Ik zoek geen antwoord dat alle mysteries verklaart, maar wel een woord dat de onrust van de geest wegneemt” (bladzijde 262). Ik denk dat Simon, André, Jacques en Johan dat zochten, die rust voor hun ziel. En dat ze die vonden op de oever van het meer. Van netten boeten naar mensen helen.

Kan het vandaag ook nog gebeuren? Jawel, het gebeurt. Het heet roeping, geroepen worden. Het gebeurt niet bij verbitterde en ontgoochelde mensen, maar bij vrij gelukkige mensen. Getrouwd of niet, ze hebben alles om gelukkig te zijn. Maar juist daarin of daardoor blijft een vraag smeulen: „Is er niets meer in dit leven?” En dan gebeurt het in een Romaans kerkje in Bourgondië, of onder de blik van dat lievevrouwebeeld. Of om het even waar of hoe, maar onverwacht: „Ja, er is meer in het leven.” Je 2.500 euro per maand worden plotseling heel relatief. 1.500 zou ook gaan. Op zo'n dag begin je je eigen weg naar Compostela, naar een dieper leven. Je krijgt geen pasklaar antwoord op al je vragen, maar de eeuwige onrust in je ziel ebt weg.

Het kan en het gebeurt. Niet al te bang zijn als het onze kinderen overkomt. Of onszelf. Het is die Mens-op-sandalen-met-zand-in-zijn-haar bij de oever van het meer van Tiberias op zoek naar mensenvissers, mensenboeters. Hij roept nog. Nu, misschien. Luisteren dus deze week naar een Stem die je vraagt: „Wil je dieper leven? Wil je nu eindelijk gaan doen wat je al je hele leven verlangde, onderhuids, diep onderhuids?”

EERSTE LEZING

JESAJA 8, 23b — 9, 3

In vroeger tijd is er oneer gebracht over het land Zebulon en over het land Naftali, maar in de toekomst wordt er eer gebracht over de zeeweg en de overkant van de Jordaan, en over het gewest van de heidenen.

Het volk dat in het donker wandelt, ziet een groot licht; een licht straalt over hen die wonen in het land van doodse duisternis. Gij hebt hun blijdschap vermeerderd, hun vreugde vergroot. Voor uw aanschijn zijn zij vol vreugde, een vreugde als die om de oogst, als die van mensen, die jubelen bij het verdelen van de buit.

Want het juk dat zwaar op het volk drukte, de stang op hun schouders en de stok van hun drijvers: Gij hebt ze stukgebroken als op de dagen van Midjan.

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF AAN DE KORINTIERS

1, 10-13.17

Broeders en zusters,

Ik bezweer u bij de naam van onze Heer Jezus Christus: weest allen eensgezind, laat er geen verdeeldheid onder u zijn; weest volkomen één van zin en één van gevoelen.

Er is mij namelijk door de huisgenoten van Cloë over u verteld, broeders en zusters, dat er onenigheid onder u heerst. Ieder van u schijnt zijn eigen leus te hebben: „Ik ben van Paulus”, „Ik van Apollos”, „Ik van Kefas”, „Ik van Christus.” Is Christus dan in stukken verdeeld? Is Paulus voor u gekruisigd? Of zijt gij gedoopt in de naam van Paulus?

Christus heeft mij niet gezonden om te dopen. Hij heeft mij gezonden om het evangelie te verkondigen, en dat niet met fraaie en geleerde woorden; anders zou het kruis van Christus zijn kracht verliezen.

EVANGELIE

MATTEUS 4, 12-23

Toen Jezus vernam dat Johannes was gevangengenomen, week Hij uit naar Galilea. Met voorbijgaan echter van Nazaret vestigde Hij zich in Kafarnaüm aan de oever van het meer, in het grensgebied van Zebulon en Naftali, opdat in vervulling zou gaan het woord van de profeet Jesaja:

„Land van Zebulon, land van Naftali, liggend aan de zee, Overjordanië: Galilea van de heidenen! Het volk dat in de duisternis zat, heeft een groot licht aanschouwd; en over hen die in het land van duisternis gezeten waren, over hen is een licht opgegaan.”

Van toen af begon Jezus te prediken en te zeggen: „Bekeert u, want het Rijk der hemelen is nabij.”

Eens toen Hij zich bij het meer van Galilea ophield, zag Hij twee broers, Simon die Petrus wordt genoemd en diens broer Andreas. Zij waren bezig het net uit te werpen in het meer; het waren namelijk vissers. Hij sprak tot hen: „Komt, volgt Mij; Ik zal u vissers van mensen maken.” Terstond lieten zij hun netten in de steek en volgden Hem. Iets verder zag Hij nog twee broers, Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en diens broer Johannes; met hun vader Zebedeüs waren zij in de boot de netten aan het klaarmaken. Hij riep hen, en onmiddellijk lieten zij de boot en hun vader achter en volgden Hem. Jezus trok rond door geheel Galilea, terwijl Hij als leraar optrad in de synagogen, de Blijde Boodschap verkondigde van het Koninkrijk en alle ziekten en kwalen onder het volk genas.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net